

Προβολή του φιλμ “Οι κήποι του Αβελ”, με αφορμή τα “40 χρόνια του νόμου Μπαζάλια”. Στη Λοκομοτίβα, Σολωμού και Μπόταση 7, Εξάρχεια

Φέτος συμπληρώθηκαν 40 χρόνια από την ψήφιση του νόμου 180/78 στην Ιταλία, του ‘νόμου Μπαζάλια’ όπως έμεινε στην ιστορία, κομβικής σημασίας για την δημιουργία των προϋποθέσεων για το ξεπέρασμα του ψυχιατρείου, προς ένα ριζικά εναλλακτικό σύστημα ψυχικής υγείας, πέρα από τα στερεότυπα της επικινδυνότητας και με ταυτόχρονη την αναγνώριση των ατόμων με προβλήματα ψυχικής υγείας ως υποκειμένων με πλήρη δικαιώματα.

Ενός νόμου που έγινε δυνατό να περάσει στη βάση ενός κινήματος (της Δημοκρατικής Ψυχιατρικής) για μια χειραφετητική ψυχιατρική, το οποίο μπόρεσε να ριζώσει πάνω στο έδαφος των κινημάτων κοινωνικής και πολιτικής αμφισβήτησης της περιόδου εκείνης και το οποίο άσκησε, εν συνεχεία, μια ποικιλότητα διεθνή επιρροή σε κινήματα και εγχειρήματα, μεταξύ άλλων και στην Ελλάδα.

Μια τέτοια αναδρομή είναι σήμερα όσο ποτέ αναγκαία, όσο περισσότερο οι επικρατούσες πολιτικές σε όλες τις χώρες οδηγούν στην προϊούσα αποσάθρωση (υποχρηματοδότηση, υποστελέχωση) των συστημάτων Ψυχικής Υγείας. Όταν στην Ελλάδα, με την κυριαρχία του βιο-ιατρικού μοντέλου και την ανέκαθεν ανυπαρξία κοινοτικών υπηρεσιών, όπου το 65% των εισαγωγών για νοσηλεία είναι ακούσιες, η μόνη «θεραπεία» στην «αρρώστια του συστήματος» που ετοιμάζουν οι κυβερνώντες, είναι η περαιτέρω διάχυση της καταστολής μέσα στην κοινωνία με την θεσμοθέτηση της «υποχρεωτικής θεραπείας στην κοινότητα».